

[Aksel Larson.]

en fast, lav rente — så vil der begynde at komme en ændring i situationen.

Lad mig i øvrigt stille det spørgsmål, ikke blot til den højtærede minister, men til alle, som mener, at de har begreb om nationaløkonomi, mit begreb derom er måske begrænset: er det virkelig sådan, at skatter, der virker kontraktivt — jeg beder det ærede medlem hr. Poul Møller om undskyldning for dette fremmedord, men det dækker nu så godt — om skatter, der virker kontraktivt, altså nedsætter befolkningens forbrug, virkelig kan formodes at sikre beskæftigelsen? Man skulle jo nærmest tro, at det var det modsatte, der måtte ske, og man har da også hidtil, når man opererede med tanken om, at det nu var nødvendigt med en indskrænkning i den offentlige aktivitet og en begrænsning af befolkningens forbrug, sagt, at det var for at modvirke overophedning. Overophedningen er jo ikke så slem nu, måske er der ophedning, men der er i hvert fald ikke overophedning. Her vil regeringen altså gennemføre nogle direkte forbrugsbegrænsende afgifter, og resultatet af det hele kan meget vel blive, at der bliver et fald i beskæftigelsen og ikke det modsatte, selv om regeringen siger, at det er høj beskæftigelse, den tilsigter.

Hertil kommer, at indirekte afgifter har en ubehagelig tendens til at virke yderligere inflationsfremmende. Man kan nok så meget holde skatter og afgifter uden for pristallet; når afgifterne forhøjes og priserne dermed stiger, så lægger erhvervslivet sine højere avancer på, og så er der jo ikke noget som helst mærkeligt i, at lønmodtagerne, der opdager, at deres penge ikke slår så godt til, forsøger at skaffe sig øgede indtægter. Indirekte afgifter har en tendens til at virke i inflatorisk retning, det ville direkte skatter derimod ikke have.

Af denne grund stiller vi os ikke så yrangvilligt over for regeringens forslag om en forlængelse af loven om den midlertidige forhøjelse af aktieselskabsskatten. Vi tror ikke, det hverken ruinerer aktie-

selskaberne eller erhvervslivet, og jeg mener da også at have sporet, når vi hidtil har haft drøftelser om dette emne, at der var en vis almindelig velvilje i folketinget, hvad det angår. Jeg forstår nu, at det ærede medlem hr. Poul Møllers og det konservative folkepartis velvilje kan man have på et meget, meget lille sted, men derfor vil jeg alligevel tilråde regeringen at fastholde dette forslag; jeg beklager, at jeg ikke kan tilråde regeringen at fastholde de øvrige forslag, som den er kommet med i denne forbindelse.

Den højtærede minister støttede sig i sin fremsættelsestale på fagbevægelsens ønsker om lempelse i kreditstramningen af hensyn til beskæftigelsen. Jeg synes, det er aldeles udmærket, hvis regeringen tager hensyn til fagbevægelsens ønsker. Men tillad mig så at erindre regeringen om, at fagbevægelsen jo har mange andre ønsker end dette, og at vi formodentlig for øvrigt har fået kreditstramningen som følge af, at vort skattesystem er forkert.

Jeg står her med et udklip fra Aktuelt for søndag den 12. september 1965. Det er en tospaltet artikel i ramme om, hvad Dansk Arbejdsmands- og Specialarbejder Forbunds kongres har ønsket gennemført på skattepolitikens område. Jeg skal ikke læse det hele op, og jeg skal bestræbe mig for slet ikke at læse op — det bliver jo kortere, hvis man bare refererer — men jeg skal fra denne udtalelse nævne, at man mener, at det ikke så meget er forbruget som de voldsomme investeringer, der er skyld i den dårlige økonomiske udvikling. Man kræver derfor, at der tages fat på at ændre afskrivningsreglerne, og så siger man om skattesystemet, at vi må have skattefradragsreglen afskaffet, vi må have gennemført en sanering af fradragsreglerne i skattelovgivningen i øvrigt, og vi må have gennemført en mere effektiv skatteligning. Man forlanger endvidere en effektiv kapitalvindingsskat, og på boligbyggeriets område kræver man, at det offentlige i langt højere grad end hidtil går direkte ind i finansiering-